

Sygn. akt V KK 59/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczyk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **T. J.**

skazanego za przestępstwo z art. 193 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 23 kwietnia 2015 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 czerwca 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T. J. oskarżony został o to, że w dniu 10 stycznia 2014 r. ok. godz. 17,15 w B. wdął się do mieszkania M. J. przy ul. S. 9a/15 i wbrew jej żądaniu mieszkania tego nie opuścił, grożąc jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, czym wzbudził uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, a nadto poprzez uderzenie pięścią w głowę, chwywanie i ciągnięcie za włosy oraz szarpanie za odzież spowodował u M. J. obrażenia ciała w postaci nadłamania szkliwa zębowego

krawędzi przednich zębów oraz bolesności głowy i szyi, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nieprzekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 193 k.k., art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w S. rozpoznając sprawę na rozprawie w dniu 17 czerwca 2014 roku uwzględnił wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze i wydał wyrok, w którym:

- I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 193 § 1 k.k. (omyłkowo wpisano § 1 – uwaga SN) , art. 190 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
- II. na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 75 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;
- III. na podstawie art. 39 pkt 2b k.k. zakazał oskarżonemu zbliżania się do miejsca pracy i miejsca zamieszkania pokrzywdzonej M. J.;
- IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
- V. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i nie wymierzył mu opłaty.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 387 § 2 k.p.k. polegające na uwzględnieniu sprzecznego z wymogami prawa wadliwie sformułowanego wniosku oskarżonego o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku skazującego zgodnie z tym wnioskiem, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. (omyłkowo w kasacji wskazano art. 39 pkt 2b k.p.k. – uwaga SN), polegającego na

orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do miejsca pracy i miejsca zamieszkania M. J. bez wskazania okresu na jaki zakaz ten orzeczono. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i w związku z tym podlega uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Doszło bowiem do rażącego naruszenia wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego i procesowego, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Uwzględniony przez Sąd Rejonowy wniosek oskarżonego w zakresie orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do miejsca pracy i miejsca zamieszkania pokrzywdzonej nie zawierał wskazania okresu jego trwania. Jednak, zgodnie z art. 43 § 1 k.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zakaz określony w art. 39 pkt 2b k.k. orzeka się w latach od roku do lat 15.

W tym zakresie Sąd Rejonowy nie dostrzegł wadliwości wniosku oskarżonego i nie doprowadził do jego uzupełnienia. Tym samym orzekł zgodnie z jego treścią, ale sprzecznie z przepisami prawa materialnego.

Dlatego też wyrok dotknięty jest wskazanym w kasacji uchybieniem, które w oczywisty sposób miało istotny wpływ na treść wyroku. Orzeczono bowiem bezterminowy środek karny. W kasacji słusznie więc określono kierunek zaskarżenia na korzyść oskarżonego. Także należy zaakceptować wskazany w niej zakres zaskarżenia wyroku, tj. w całości. Choć uchybienie dotyczy tylko jednego rozstrzygnięcia – środka karnego i tylko jednego z wymaganych w nim elementów - to jednak konieczność określenia okresu jego obowiązywania wymaga – w wypadku ponownego uruchomienia trybu konsensualnego - złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze ze wskazaniem tego okresu, co w wypadku braku akceptacji przez Sąd lub złożenia sprzeciwu, oznacza konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.